

Діло

Виходить щодня рано крім понеділків.

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ:
Львів, Ринна 10., II. пов.

Конто почт. шваб. 26.726.

Адреса тел. Діло-Львів*.

Число телефону 261

Рукописів редакція не звертає.

ПЕРЕДПЛАТА

в Австро-Угорщині:

місячно 270 К.
квартально 8 —
піврічно 16 —
щорічно 32 —

у Львові (без доставки):

місячно 240 К.
квартально 7 —
піврічно 14 —
щорічно 28 —

За зміну адреси платиться 50 с.

Ціна оголошень:

Строчка п'ятиліній, двошляхова 40 с, в надписі 60 с, в редакційній частині К. Платіжники провінція і заручки 150. Некорекція стрічки 1 К. Сталі оголошення за окремою угодою.
Одні примірники коштують у Львові 10 с. на провінції 12 с.

Видає: Видавничча Спілка „Діло“.

Начальний редактор: Д-р Василь Панейно.

Українець — ген.-губернатором Галичини й Буковини.

Відень, 7. мая 1917

(Ф. К.) „Русское Слово“ з дня 9. (22.) цвітня в телеграмі з Києва доносить: Одержано тут телеграму від міністра-президента князя Львова з повідомленням, що професор київської гімназії, український громадський діяч Д. Дорошенко вістав іменованій комісарем для Галичини й Буковини з правами генерал-губернатора.

Як доносить „Утро Росії“ з дня 7. (20.) цвітня, до комісара тимчасового правління будуть належати всі справи цивільної адміністрації окупованими областями; до помочи йому будуть покликані місцеві краєві й повітові комітети.

Дмитро Іванович Дорошенко є потомком того роду Дорошенків, з якого вийшов гетьман Петро Дорошенко, має 36 літ, родом з Чернігівщини. Вчився в університеті в Петрограді й Києві. За університетських часів (1901—1905) належав до укр. революційної партії. Коли РУП. перемінилася в укр. соц.-дем. партію, Дорошенко симпатизував з сим напрямом, але більшої участі в діяльності партії не брав. Був співробітником цілого ряду укр. видавництв, а також є автором кількох праць на різні теми просвітнього й історичного характеру. В часи пореволюційної реакції (1908—1910) був професором комерційної школи в Катеринославі і тут належав до головних організаторів просвітньої діяльності серед укр. населення Катеринославського округу в укр. товариствах „Прогресу“ й „Світла“. Тут прийняв близьку участь у редактуванні укр. часописи „Дніпрові Хвилі“. Потім став тимчасовим професором у Києві. В літі 1914 р. підчас ферій виїхав за кордон і спливав на якийсь час у Львові, щоб відвідати численних своїх знайомих і приятелів. При поверненні його захопила мобілізація і виводжене війни. Хоча й коначно дістатися додому через Ромунію, Дорошенко виїхав в напрямі Чернівців, але по дорозі був затриманий як чужинець і інтернований у тернопільській тюрмі. Визволили його з тюрми російські військові влади по окупації Тернополя. Нещодавно, як уже відомо читачам „Діла“, Д. Дорошенка покликано на становище київського віцегубернатора, яке тепер, розуміється, займе хто інший.

Нова організація адміністрації звільнених частин Галичини й Буковини.

„Русское Слово“ з дня 1. (14.) цвітня в телеграмі з головної квартири повідомляє: Галицько-буковинська комісія при комітеті південно-західного фронту земського Союзу й Союзу міст пропонує Мілохову меморіал про організацію адміністрації в Галичині й Буковині. Вилужені у меморіалі головні засади знайшли у міністра одобрене. Справа буде розглядатися в раді міністрів. В меморіалі остро критикується руйнівна робота старого правління в звільнених областях та піднімається конечність переведення в жите таких реформ:

- 1) Відновлені органів місцевої сільської й міської самоуправи.
- 2) Полішене населенню повної свободи повернути або старі форми самоуправи або переіменити їх на нових основах.
- 3) Допомогати відновленню діяльності місцевих громадських організацій, кооперативів, кас дрібного кредиту і пр.
- 4) Відновити судівництво, полішивши жидівським громадам права автономії (? — Ред.).
- 5) Передати всі справи опіки над населенням Союзам земств і міст та місцевим громадським організаціям.
- 6) Перевести реформу управи діяльність місцевих громадських організацій, кооперативів і кас дрібного кредиту.

Зукраїнізоване міської ради в Києві.

На 100 радних — 85 Українців, 1 Валіносор, 2 Польці й 12 Жидів.

(Ф. К.) „Новое Время“ з дня 8. (21.) цвітня містить телеграму з Києва такого змісту: Місцеву міську самоуправу зреформовано на основі пропорційності виборів. На 100 радних в Думі 85 місць дали Українцям, 1 місце дали Русским, 2 місця — Полякам, 12 — Жидам. Дуже широко організовано пропанду автономії України. Головною точкою рйжниць в Великороссами є земельна справа. Ідея „чорного передізу“ тут чужа й непопулярна.

Орган київського Земства в українській мові.

„Кіевская Мысль“ з дня 22. марта (4. цвітня) повідомляє: Слідуюче число київської земської часописи вийде в українській мові.

„Юго-росси“.

(Ф. К.) „Русское Слово“ з дня 1. (14.) цвітня подає в телеграмі з Києва таке:

У протипагу скрайньому українському рухови, що іноді доходить до шовінізму, організуєть ся товариство „Юго-россов“, яке ставить собі цілю об'єднане російських демократичних елементів на території України. „Юго-россов“ називається той, хто іржизнає своєю мовою російську літературну мову, а місцем своєї діяльності територію свободної України. Товариство буде старати ся освітлювати і боронити права національної меншости і бороти ся з всякими вузько-національними течіями, заідки б вони не походили. При розважанню всіх громадських питань Товариство буде йти рука в руку з українською демократією, вимагаючи скрізь пропорціонального представництва.

Українці в Одесі.

„Біржевая Ведомості“ з 24. ст. ст. марта подають огсю відомість Петроградської Телеграфічної Агенції з Одеси:

Скликані виконуючим комітетом збори Українців в Одесі, вислухавши численних бесідників, які належали до різних політичних партій і різних українських товариств, виробили програму національної роботи на користь повної автономії України й української релубрики, злученої з російською державою на основі федеративного принципу. Крім того збори ухвалили: 1) звернути ся з покликком до населення, закликаючи організувати ся з цілю розвинути національну свідомість; 2) скликати в Одесі місцевий український з'їзд; 3) завязати Генеральну Раду для скликання Загального Українського Конгресу й для оголошення популярної підписки на утворені воєнного фонду.

Російські полонені Українці

в Австро-Угорщині й Німеччині про російську революцію й про українську справу в Росії.

Вістку про політичний переворот в Росії прийняли російські полонені в Австро-Угорщині й Німеччині з великим одушевленням. Полонені Українці, зосереджені в окремих українських таборах: Фрайштадт (в Австрії), Раштатт, Зальцведель, Вейляр (в Німеччині) і звязаних з ними робітничих групах почали ухвалювати на своїх вічах різні резолюції й петиції до Тимчасового Правління з привітанем для Тимчасового Правління й революційного війська та з домаганям привернення національних прав

українському народови. В деяких таборах прийнято крім того петиції до тимчасового правління з жаданем про полішене долі полонених. Майже одностручний текст політичної петиції полонених Українців містить такі домаганя до російського Тимчасового Правління:

Щоб в основу нових як тимчасових воєнних, так і нових основних законів заложено й переведено до краю повне народоправство (повнота влади народови); щоб при переіменованні Росії на демократичну державу повно шановано національні права окремих націй. Як Українці, жадаємо, щоб український народ, який поклав менші жертви для свободи Росії, як інші народи, дістав повні національні права на свої власній землі приверченем напад основ Перекладського договору 1054 року, безпременно нарушеного московськими царями; щоб селянству українському привернено назад відняті царями в українському народі й роздаровані царським слугам землі; щоб в інтересі розпочатого народом великого діла був заключений правлінням революцій як найшвидше мир, на основах, які гарантували би вільний розвиток всім народам Європи.

Додатково узгалявано подекуди про скликані українських установчих зборів в Києві.

Свої петиції пересилають полонені до Союзу визволеня України у Відні й Берліні, як до організації, що допомагає полоненим в їх самодіяльній праці над піднесенем свого культурного рівня й національної свідомости, з відписами для Ради робітничих і солдатських депутатів, для думських послів в Україні, для Центральної Української Ради у Києві і для Союзу визволеня України.

Крім полонених Українців також полонені інших народностей — Великороси, Жиди і інші — надсилають до Союзу свої петиції і бажаня під адресою Тимчасового Правління, Ради робітничих і солдатських депутатів, соціалістичних партій, окремих думських послів і пр. Під українською петицією по день 1. мая н. ст. зібрало ся поперх 20.000 підписів. Присилка підписів не спливає ся далі.

Не маючи на разі змоги переслати петиції полонених по призначенню, Союз визволеня України доводить до публичного відома про факт ухваленя тих петицій і про зміст петицій полонених Українців через оголошені сего комунікату в пресі.

Дня 6. мая 1917.
За Президію Союзу визволеня України у Відні: М. Меленевський, А. Жук.
За централо Союзу визволеня України в Берліні: А. Скоропис-Іолтуховський.

ОКЛАДАЙТЕ НА ФОНД ім. МИТРА А. ШЕПТИЦЬКОГО ДЛЯ УКРАЇНСЬКИХ СМІРІ!

